

Debatten om Regjeringens erklæring.

Den debatt som i går ble ført i Stortinget om den nye regjeringens erklæring, er på sett og vis enestående i vårt politiske liv. Sjelden — eller aldri — er en ny regjering blitt møtt i Stortinget med en slik grad av tillit og sympati som den nuværende. I mellomkrigsårenes politiske kamptid vilde en liknende debatt vært utenkelig. Forsåvidt kan man si at debatten i går markerer avslutningen på en epoke og begynnelsen på en ny. Den viser at vi dog har lært noe av de redsler vi har gjennomlevd.

Samtlige talere i debatten i går understreket samarbeidets betydning og verdi i den nuværende situasjon. Og man hadde virkelig en følelse av at det hele ikke var bare ord, men at der lå alvor og ærlig vilje bak de lojalitetsforsikringer Regjeringen ble møtt med. Denne positive samarbeidsvilje er et nytt og gledelig fenomen i vårt politiske liv. Men om den skal bli varig og gi konkrete resultater for landets framtid, — det avhenger i første rekke av oss selv, og det forutsetter en betydelig grad av toleranse og resignasjon — fra alle parter. En nødvendig betingelse er at vi helt og holdent blir kvitt den mistenksomhet, den hang til å tillegge en motstander slette motiver, som tidligere ofte skjente den politiske meningsutveksling. Den slags politiske barnestreker bør vi nu være ferdig med.

Vi må også helt og holdent bli kvitt de reminiscenser av nazistisk tankegang og vurdering, som man ennå møter på visse hold. Det er psykologisk forklarlig at man i en fem-års kamp mot et overmektig tyranni til en viss grad blir smittet av den mentalitet man egentlig bekjemper. Men nu da seieren er vunnet, er det også på tide å kvitte seg med alt som smaker av nazistisk mentalitet. Vi må på ny lære oss til å tenke demokratisk.

Hvis disse forutsetninger oppfylles, skulde det være gode utsikter for realisering av det fellesprogram, som også den nye regjering vil

„De Forente Nasjoner.“

Det internasjonale charter åpnes med en innledning der det heter:

Vi — De forente nasjoners folk — som er fast besluttet på å ..— redde de generasjoner som skal følge etter oss, fra krigens svøpe som to ganger i vår levetid har brakt usigelig sorg over menneskeheten,

— styrke troen på de fundamentale menneskerettigheter, på menneskets verdighet og verd, på like rettigheter for menn og kvinner og alle nasjoner, store og små,

— skape forhold hvorunder rettferdigheten og respekten for forpliktelser som utgår av traktater og den internasjonale lov for øvrig, kan bli opprettholdt,

— fremme det sosiale framskritt og bedre levestandarden under større frihet

— og med dette for øye vise toleranse og leve sammen i fred med hverandre som gode naboer,

— samle våre krefter for å opprettholde den internasjonale fred og sikkerhet,

— ved å akseptere bestemte prinsipper og metoder skape garanti for at væpnet makt ikke skal bli brukt uten i felles interesse, og ved hjelp av et internasjonalt maskineri å fremme alle folks økonomiske og sosiale utvikling,

HAR BESLUTTET Å FORENE VÅRE ANSTRENGELSER FOR Å NÅ DISSE MÅL

I samsvar med dette legger våre respektive regjeringer gjennom representanter som er kommet sammen i San Francisco med fullmakter som er funnet fullverdige, fram De forente nasjoners charter og oppretter herved en internasjonal organisasjon som skal gå under navnet De forente nasjoner

De forente nasjoners mål er å opprettholde den internasjonale fred og sikkerhet ved kollektive forholdsregler og utvikle vennskapelige forbindelser mellom nasjonene, få i stand internasjonalt samarbeid ved løsningen av internasjonale problemer.

Organisasjonen bygger på prinsippet

om alle medlemmers suverene likestilling, og skal skape garanti for at stater utenfor De forente nasjoner handler i samsvar med prinsippet om å avstå fra bruk av makt eller trusler i forholdet til andre nasjoner.

De forente nasjoner er åpent for alle frihetselskende stater som samtykker i bestemmelsene i charteret. Som hovedorgan er etablert en forsamling, et sikkerhetsråd, et økonomisk og sosialt råd, et «trusteeship-råd», en internasjonal domstol og et sekretariat. Organisasjonens utgifter skal bæres av medlemmene etter forsamlingens avgjørelse. Forsamlingen skal tre sammen til regelmessige, årlige sesjoner.

Sikkerhetsrådet skal bestå av 11 medlemmer av De forente nasjoner og avgjør om det eksisterer trusel mot freden, fredsbrudd eller aggresjonshandling, og skal gi råd eller bestemme hva som skal gjøres for å gjenopprette freden. Til støtte skal De forente nasjoner stille væpnede styrker til rådets disposisjon.

Charteret utelukker ikke regionale arrangementer, tvert imot skal sikkerhetsrådet oppmuntre til slike avtaler for å løse lokale tvister på fredelig vis.

Om områder hvis folk ennå ikke har oppnådd fullt selvstyre, heter det i Charteret at medlemmer av De forente nasjoner som administrerer områder hvis folk ennå ikke har oppnådd fullt selvstyre, plikter å utvikle disse folkenes selvstyre.

«Trusteeship»-systemet skal gjelde mandatområder, områder som måtte bli løsrevet fra fiendtlige stater og områder som frivillig føres inn under systemet av stater som er ansvarlig for deres administrasjon.

Trusteeship-rådet skal bistå forsamlingen i forbindelse med behandlingen av strategiske områder, og skal stille seg til rådighet med hjelp i økonomiske og sosiale spørsmål.

Den internasjonale domstol skal være De forente nasjoners prinsipale rettsorgan. Hvis en part i en sak ikke oppfyller forpliktelser i henhold til domstolens avgjørelse, kan den andre parten vende seg til sikkerhetsrådet eller selv treffe tiltak for å gjøre dommen effektiv.

De forente staters sekretariat skal omfatte en generalsekretær med stab. Generalsekretæren skal gi forsamlingen årlig rapport og gjøre sikkerhetsrådet merksam på saker som kan true den internasjonale fred.

Charteret trer i kraft når det er ratifisert av China, De Forente Stater, Frankrike, Sovjet-Samveldet, Storbritannia og flertallet av de stater som har undertegnet det.

Trykt i Arbeidernes Aktiefrykkeri.
Norges kommunistiske parti.
Utgitt av